

χόμενοι ἐκ τοῦ κειμένου τῶν βιβλίων τῶν ἢ ἐκ τῆς καθημερινῆς πείρας εἶναι οἱ ἀκριτέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ἀφήσατε τὴν μεγαλοφυΐαν κατὰ μέρος καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι εἶναι οἱ πλείστοι τῶν πεπαιδευμένων ζῶσα μετατύπῳσις τοῦ Sevigny, ἢ τοῦ Dalloz, τοῦ Nelaton ἢ τοῦ Desmares, τοῦ Ritt ἢ τοῦ Callet καὶ τῶν τοιούτων. Ἄμα δὲ παρυσιασθῇ ἄγνωστόν τι εἰς αὐτοὺς φαινόμενον, ἅμα πρόκειται νὰ λύσῃσι Γόρδιόν τινα δεσμόν, ἡ ἀγυρτεία εἶναι ἡ μάχαιρα δι' ἧς τὸν λύουσιν.

Ἀλλ' ἄς ἰδῶμεν· τί εἶναι θαῦμα; φαινόμενον τοῦ ὁποίου τὰ αἷτια ἀγνοεῖ ὁ ἄνθρωπος. Θαῦμα εἶναι διὰ τοὺς ἀπλοῦς· μὲν τῶν ἀνθρώπων ἢ διὰ τοῦ γαλθανισμοῦ διδομένη κίνησις εἰς ἓνα νεκρόν· διὰ τοὺς πεπαιδευμένους δὲ ἢ διὰ τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον πόλον μετὰστασις τῆς τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ὅτι ὁ ὕπνος εἶναι ἀδελφός τοῦ θανάτου, καὶ ὁμολογουμένως οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν ἐμβριθέστεροι τῶν μεταγενεστέρων. Διότι ὑπὸ τὸ ῥήτον ἐκεῖνο κρύπτεται μεγάλη τις ἀλήθεια, μέγας τις νόμος τῆς φύσεως, ὅστις μᾶς ἐξηγεῖ ἐν μέρει τὰ θαύματα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΑΣΤΑΡΩΘ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Ἡ ἐκδίκησις εἶναι καρπός, ὡς πολλοὶ ἄλλοι καρποί· γλυκὺς πρὶν τὸν δρέψης, πικρὸς ἀφ' οὗ τὸν γευθῇς.

Φερύ.

Αἱ συναναστροφαὶ εἶναι στάδια εὐρύχωρα, ὅπου μὲ τὸ μεδίωμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ τὰ ἄνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δίδει τις καὶ λαμβάνει τὰς πικροτέρας προσβολάς.

Εὐγένειος Σύης.

Μόνον ὁ ἀμαρτωλὸς θεωρεῖ τὸν θάνατον ὡς σκελετόν, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας ὁ θάνατος ὁμοιάζει παιδρὸν καὶ ἀμαζίζοντα νεανίαν, ὡς ζωγραφίζουσι τὸν θεὸν τοῦ ἔρωτος, — ἐκτὸς ὅτι δὲν εἶναι τοσοῦτον πανοῦργος — ἡ δαίμονα ἥσυχον καὶ κοινωφελῆ, ὅστις προτερέων τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀπαυδήσασαν προσκυνητρίαν ψυχὴν, διὰ νὰ διαβῇ τὴν τάφρον τοῦ

χρόνου, τῇ ἀνοίγει τὰ μαγικὰ ἀνάκτορα τῆς αἰωνίου λαμπρότητος, καὶ μετὰ ταῦτα, φιλοφρόνως νεύσας, γίνεται ἄφαντος.

Σίλλερ.

Ἡ φαντασία ἔχει τὴν πτῆσιν τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς ἀστραπῆς· διαβαίνει τὰ πελάγη, ὅπου μικροῦ ἐδέησε νὰ ναυαγήσωμεν, τὰ σκότη, ὅπου αἱ πλάναι μας ἐξαφανίζονται, καὶ τὰ βάραθρα, ὅπου ἡ εὐτυχία μας καταπίνεται.

Ἀλέξανδρος Δυμάς.

Οἱ τῆς μεσημβρίας ἀνεμαὶ ἀποβάλλουσι τὴν θερμότητά των διερχόμενοι χιονοσκεπέστα ὄρη, καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἔρωτος εἰς γέροντος καρδίαν εἶναι ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀντανακλόμενον εἰς τὸν εἰρηνικὸν τῆς σελήνης δίσκον.

Σατωβριάν.

Ὁ ἐνθουσιασμός ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἀστρεῖδια, ἅτινα μόνον νωπὰ ἔχουσιν ἀξίαν.

Γκαίτης.

Ἄν ἡ εὐσέβεια ἀναδιβάξῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἔρως καταδιβάξῃ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν.

Βύρων.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωΐας· μόνον ἐντὸς καθαροῦ δοχερίου μένει καθαρά.

Bernardin de St. Pierre.

Λύαις τοῦ 5ου Αἰνίγματος.

«ΑΝΑΠΑΡΑΣΙΑ.»

ΑΙΝΙΓΜΑ 6.

Εἰς τὸ πρῶτον ἡμῶς μου, συγγραφεὺς εἶμαι τῶν Γάλλων·

Εἰς τὸ δεύτερον, τὸν Δία παριστάνω τὸν μεγάλον.

Εἰς τὸ ὅλον μου, ὦ, εἶμαι ἓνα αἶνιγμα βαθύ,

Τὸ ὅποιον δὲν ἐλύθη καὶ ποτὲ δὲν θὰ λυθῇ...

Εἶμαι ἄλυστον· μὲ λύεις, μ' ἔλυσες· μὴν ἀπορήτης,

Ἄν σφιγκτότερα δεμένον ἔξαφνα μὲ ἀπαντήσης.

Πῶς, ἀμόγη, ἀναγνώστα, ἀναγνώστρια χρυσῇ;

Ἄν μοιάζομεν μεγάλως· εἶσαι αἶνιγμα καὶ σύ...

Πλὴν τὴν χεῖρά σου, καλὴ μου, εἰς τὸ στήθος σου ἂν θέτης,

Ἐάν ἦς ἐρωτευμένη, νὰ μὲ λύσης θὰ ἴμφορέςης.

Κάθε σου παλμὸς ποῦ εἶμαι ὁ προδότης θὰ σοῦ ψάλλῃ.

Νοῦς ψυχρὸς δὲν μὲ εὐρίσκει, ἀλλὰ στήθος σου ποῦ πάλαι!

ΣΦΙΓΕ.

Π.